

14 กพ. 2567
(ต. ๒๒.๑)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๕๒๘/๒๕๖๑
คดีหมายเลขแดงที่ ค. ๕๙/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๘ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายสำนวน คงจินดา ผู้ฟ้องคดี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๑
ผู้อำนวยการเขตลาดพร้าว ที่ ๒
หัวหน้าฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล
สำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๑๓๘๖/๒๕๕๙
หมายเลขแดงที่ ๑๑๔๓/๒๕๖๑

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว
ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการ
ผลิตเต้าหู้โดยใช้เครื่องจักรในช่วงเวลากลางคืน โดยได้รับอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตราย
ต่อสุขภาพจากกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่าสำนักงานเขตลาดพร้าวได้รับการร้องเรียนเรื่องทิ้งน้ำเสีย
ที่ระบายจากสถานประกอบการส่งกลิ่นเหม็นสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้พักอาศัยใกล้เคียง
สำนักงานเขตลาดพร้าวได้ให้เจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบและดำเนินการสุมเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งที่ระบาย
ออกจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ เพื่อนำไปวิเคราะห์
คุณภาพน้ำทิ้ง ซึ่งจากรายงานผลการวิเคราะห์น้ำทิ้งพบว่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานควบคุม

/การระบายน้ำทิ้ง...

การระบายน้ำทิ้ง อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ ในฐานะเจ้าพนักงานสาธารณสุขจึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการปรับปรุงสถานที่สำหรับ ประกอบกิจการให้ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์ โดยระงับการระบายน้ำทิ้งที่ไม่ผ่านการบำบัดหรือปรับปรุง คุณภาพน้ำทิ้งออกสู่สภาพแวดล้อมและต้องควบคุมคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุม การระบายน้ำทิ้งที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดประเภทโรงงาน อุตสาหกรรมและนิคมอุตสาหกรรม ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๙ ภายใน ๗ วัน นับแต่เมื่อได้รับคำสั่ง ดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า สำนักงานเขตลาดพร้าวได้รับการร้องเรียน เรื่องการประกอบการส่งเสียงดังและทิ้งน้ำเสียที่ระบายจากสถานประกอบการส่งกลิ่นเหม็น จึงเข้าตรวจสอบและสุ่มเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ พบว่า ไม่เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้ง ซึ่งการประกอบกิจการ ในช่วงเวลากลางคืนอาจก่อให้เกิดเป็นเหตุรบกวน และการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีโดยมี การระบายน้ำทิ้งที่ไม่ผ่านการบำบัดส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและอาจก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อน รำคาญแก่ผู้พักอาศัยใกล้เคียงตามมาตรา ๒๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว จึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขและปรับปรุงการประกอบกิจการ คือ ห้ามกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะในเวลากลางคืน และให้ผู้ฟ้องคดี ปรับปรุงโดยจัดให้มีการบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานควบคุม การระบายน้ำทิ้งตามที่กฎหมายกำหนด โดยให้ดำเนินการแก้ไขทันทีนับแต่วันทราบคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งทั้งสองฉบับดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ และวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งและขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดี ไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ สำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๙/๔๔๘๘ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๙ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่ให้แก้ไขหรือระงับเหตุโดยเร่งด่วน จึงให้ผู้ฟ้องคดี ไปพบเจ้าหน้าที่ ณ สำนักงานเขตลาดพร้าวภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่ได้รับคำสั่ง เพื่อพิจารณา ดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งพิพาท ทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙

๒. เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙

ผู้ฟ้องคดีมีคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา แต่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๙ ไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๙ ไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ออกคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขเรื่องเสียงดังและกลิ่นเหม็นจากน้ำทิ้งที่ไม่ผ่านการบำบัดจากสถานประกอบการผลิตเต้าหู้ก้อนและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบแล้ว เนื่องจากเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจสอบสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีซึ่งตั้งอยู่ที่อาคารเลขที่ ๗/๒ ซอยเสนานิคม ๑ แยก ๒๕ แยก ๖ - ๑ ถนนเสนานิคม ๑ แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร โดยผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตจากกรุงเทพมหานครตามใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เล่มที่ ๓๘๑๑๐๑ เลขที่ ๐๖๔ ปี ๒๕๕๕ แล้วพบว่ามีการปล่อยน้ำเสียจากการประกอบกิจการโดยไม่ปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนดลงสู่ที่ระบายน้ำของหมู่บ้านจิริรัฐดิกร แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญเรื่องเสียงดังจากการประกอบการในช่วงเวลากลางคืน และกลิ่นเหม็นจากน้ำเน่าเสีย ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของผู้พักอาศัยใกล้เคียง ต่อมาผู้ฟ้องคดียังคงประกอบการก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญอย่างต่อเนื่อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาแล้วเข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้แก้ไขเพื่อระงับเหตุรำคาญตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญให้หมดสิ้นไป ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่

/๒๖ พฤษภาคม...

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งทั้งสองคำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือกระทรวงสาธารณสุข ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๑๓ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๐ แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีกลิ่นเหม็นอันเกิดจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ ตามรายงานผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งของสำนักงานจัดการคุณภาพน้ำ กรุงเทพมหานคร จากสถานประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์พบว่า ค่าบีโอดี (Biochemical Oxygen Demand) มีค่าสูงถึง ๑๐,๒๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าสารแขวนลอย (Suspended Solids) มีค่า ๗๘๓ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีดีเอส (Total Dissolved Solids) มีค่า ๗,๒๑๕ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีเคเอน (Total Kjeldahl Nitrogen) มีค่า ๓๔๓.๘ มิลลิกรัมต่อลิตร แสดงให้เห็นว่ามีสารอินทรีย์ปนเปื้อนปริมาณสูงมาก จึงถือว่ามีความสกปรกสูง แม้ผู้อุทธรณ์ จะทำการแก้ไขปรับปรุงโดยการเพิ่มถังดักไขมันอีก ๑ ถัง ขนาด ๘๐ ลิตร ก็ตาม แต่ถังดักไขมัน จัดเป็นเพียงหน่วยบำบัดเบื้องต้นเท่านั้น ถ้าดูแลระบบไม่ดีจะเกิดกลิ่นเหม็น หากมีไขมันสะสมในถังนานจนเกิดการย่อยสลายย่อมก่อให้เกิดเหตุรำคาญเรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการได้ ส่วนเรื่องเสียงดังจากการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ นั้น แม้จะไม่มีผลการตรวจวัดระดับความดังของเสียงว่าเกินเกณฑ์มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนดก็ตาม แต่ตามข้อเท็จจริงจากสำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย พบว่าผู้อุทธรณ์ใช้ไม้กวาดทางมะพร้าวทำความสะอาดพื้น เมื่อเสียดสีกับพื้นจึงเกิดเสียงดัง เสียงและแรงสั่นสะเทือนที่เกิดจากเครื่องบดไม้ถั่วเหลือง ขณะทำงานและพฤติกรรมอย่างอื่น เช่น การใช้ภาชนะตักน้ำเทรดลงพื้น การเคลื่อนย้ายสิ่งของ และการพูดคุยเสียงดัง ซึ่งด้วยลักษณะอาคารประกอบกิจการด้านหน้าเปิดโล่ง มีแต่ผ้าใบแบบม้วนแนวตั้งปิดกันเท่านั้น ประกอบกับประกอบกิจการในเวลากลางคืนตั้งแต่ ๒๔ นาฬิกา ถึง ๕ นาฬิกา เป็นประจำทุกวัน และผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจำนวน ๒ ราย ให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่า ได้รับความเดือดร้อนเรื่องเสียงดังจากการประกอบกิจการ ดังนั้น สถานประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์จึงก่อให้เกิดเสียงดังจากการประกอบกิจการส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจริง แต่กรณีดังกล่าวเป็นเพียงเหตุรำคาญที่ไม่ถึงขนาดจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงที่ต้องดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน อีกทั้ง ยังอยู่ในภาวะวิสัยที่ผู้อุทธรณ์สามารถแก้ไขปัญหาได้ โดยข้อเท็จจริงดังกล่าวยังไม่ถึงขนาดที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขจะใช้อำนาจตามความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ออกคำสั่งได้ คำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าสถานประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ก่อเหตุรำคาญเรื่องกลิ่นเหม็นและเสียงดังจริง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ที่กำหนดให้ ๑. ห้ามกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะในเวลากลางคืน ๒. ให้ปรับปรุง

/โดยจัดให้มี...

โดยจัดให้มีการบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้ง ให้ดำเนินการแก้ไขทันที จึงขอด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และยกอุทธรณ์กรณีคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อุทธรณ์ที่ ๑๖๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงต้องปฏิบัติตามผลการวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การโดยมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

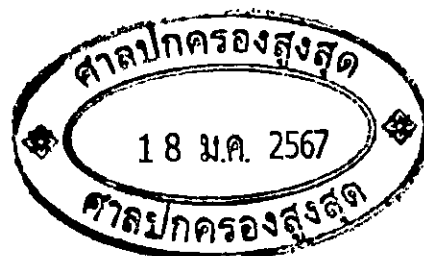
ผู้ฟ้องคดีมีคำขอ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๑ ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่ง ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๑ ไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นางฉัตรภรณ์ มหาเจริญเกียรติ ได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าได้รับความเดือดร้อนเสียงดังจากเครื่องจักรผลิตเต้าหู้ จากการถูขูดพื้นด้วยแปรงแข็ง การตักน้ำ การพุดคุย การเข็นรถไม้ การเคลื่อนย้ายสิ่งของ และยังได้รับผลกระทบเรื่องกลิ่นและไอความร้อนจากการทอดฟองเต้าหู้ การต้มน้ำเต้าหู้ กลิ่นจากแก๊สหุงต้ม ก่อให้เกิดผลกระทบทางสุขภาพ แสบจมูก รบกวนการนอนหลับพักผ่อน จากการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ประกอบการผลิตเต้าหู้ก่อนจากกรุงเทพมหานคร ตามใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เล่มที่ ๓๘๑๑๐๑ เลขที่ ๐๖๔ ปี ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการดังกล่าวโดยทำงานเพียง ๓ คน ตั้งแต่เวลา ๐.๓๐ นาฬิกา ถึง ๓.๓๐ นาฬิกา ในการผลิตเต้าหู้ก่อนมีวัสดุต้องใช้ประกอบด้วย เครื่องจักรสำหรับไม้ถั่ว ๒ แรงม้า หม้อสำหรับต้มถั่ว ๑ ใบ ขนาด ๖๒ เซนติเมตร ชุดบล็อกไม้สำหรับขึ้นรูปเต้าหู้ก้อน ๑ ชุด โดยเมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งที่ปล่อยออกจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี ซึ่งกลุ่มงานวิเคราะห์คุณภาพน้ำ สำนักงานจัดการคุณภาพน้ำ สำนักการระบายน้ำ กรุงเทพมหานคร ได้รายงานผลการวิเคราะห์น้ำ ที่ ว ๐๒/๐๗๓/๕๙ ระบุว่า ค่าบีโอดี มีค่า ๑๐,๒๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าสารแขวนลอย มีค่า ๗๘๓ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีดีเอส มีค่า ๗,๒๑๕ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีเคอน มีค่า ๓๔๓.๘ มิลลิกรัมต่อลิตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งต่อผู้ฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ว่า อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

/ประกอบกับ...

ประกอบกับข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ ในฐานะเจ้าพนักงานสาธารณสุข มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการปรับปรุงสถานที่สำหรับประกอบกิจการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ โดยระงับการระบายน้ำทิ้งที่ไม่ผ่านการบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งออกสู่สภาพแวดล้อมและต้องควบคุมคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งที่กำหนดไว้ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดประเภทโรงงานอุตสาหกรรมและนิคมอุตสาหกรรม ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๙ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ว่า สำนักงานเขตลาดพร้าวได้ให้เจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบและดำเนินการสุ่มเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งที่ระบายออกจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ เพื่อนำไปวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้ง จากรายงานผลการวิเคราะห์น้ำทิ้งพบว่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งและการประกอบกิจการในช่วงเวลากลางคืนอาจก่อให้เกิดเป็นเหตุรบกวนส่งผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมหรือส่งผลกระทบต่อสภาวะสุขภาพแก่ผู้พักอาศัยใกล้เคียง และการระบายน้ำทิ้งโดยไม่ผ่านการบำบัดเป็นการส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม พิจารณาจากสภาพแวดล้อมแล้วอาจก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้พักอาศัยใกล้เคียงจริง ซึ่งเข้าข่ายตามมาตรา ๒๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขและปรับปรุงการประกอบกิจการดังต่อไปนี้ ๑. ห้ามกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะในเวลากลางคืน ๒. ให้ผู้ฟ้องคดีปรับปรุงโดยจัดให้มีการบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งทั้งสองคำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา กระทรวงสาธารณสุขได้มีหนังสือที่ สธ ๐๙๔๕.๐๕/๑๓ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เนื่องจากพิจารณากรณีกลิ่นเหม็นอันเกิดจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ ซึ่งตามรายงานผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งของสำนักงานจัดการคุณภาพน้ำ กรุงเทพมหานคร พบว่าค่าบีโอดี มีค่าสูงถึง ๑๐,๒๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าสารแขวนลอย มีค่า ๗๘๓ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีดีเอส มีค่า ๗,๒๑๕ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีเคเอน มีค่า ๓๔๓.๘ มิลลิกรัมต่อลิตร แสดงให้เห็นว่ามีสารอินทรีย์ปนเปื้อนปริมาณสูงมาก จึงถือว่ามีค่าความสกปรกสูง แม้ผู้อุทธรณ์จะทำการแก้ไขปรับปรุงโดยการเพิ่มกับดักไขมันอีก ๑ ถึง ขนาด

/๘๐ ลิตร...

๘๐ ลิตร ก็ตาม แต่ถังดักไขมันจัดเป็นเพียงหน่วยบำบัดเบื้องต้นเท่านั้น ถ้าดูแลระบบไม่ดี จะเกิดกลิ่นเหม็น หากมีไขมันสะสมในถังนานจนเกิดการย่อยสลายย่อมก่อให้เกิดเหตุรำคาญ เรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการได้ ส่วนเรื่องเสียงดังจากการตรวจสอบกิจการผลิต เต้าหู้นั้น แม้จะไม่มีผลการตรวจวัดระดับความดังของเสียงว่าเกินเกณฑ์มาตรฐานตามที่กฎหมาย กำหนดก็ตาม แต่ตามข้อเท็จจริงจากสำนักอนามัยสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย พบว่า ผู้อุทธรณ์ ใช้ไม้กวาดทางมะพร้าวทำความสะอาดพื้นเมื่อเสียดสีกับพื้นจึงเกิดเสียงดัง เสียงและ แรงสั่นสะเทือนที่เกิดจากเครื่องบดไม้ถั่วเหลืองขณะทำงานและพฤติกรรมอย่างอื่น เช่น การใช้ ภาชนะตักน้ำเทราดลงพื้น การเคลื่อนย้ายสิ่งของและการพูดคุยเสียงดัง ซึ่งด้วยลักษณะอาคาร ประกอบกิจการด้านหน้าเปิดโล่งมีแต่ผ้าใบแบบม้วนแนวตั้งปิดกั้นเท่านั้น ประกอบกับการประกอบ กิจการในเวลากลางวันตั้งแต่เวลา ๒๔ นาฬิกา ถึง ๕ นาฬิกา เป็นประจำทุกวัน .และผู้อยู่อาศัย ใกล้เคียงจำนวน ๒ ราย ให้ข้อมูลสอดคล้องกันว่าได้รับความเดือดร้อนเรื่องเสียงดังจากการ ประกอบกิจการ ดังนั้น สถานประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์จึงก่อให้เกิดเสียงดังจากการ ประกอบกิจการส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจริง แต่กรณีของผู้อุทธรณ์เป็นเพียง เหตุรำคาญที่ไม่ถึงขนาดจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงที่ต้องดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน อีกทั้ง ยังอยู่ในภาวะวิสัยที่ผู้อุทธรณ์สามารถแก้ไขปัญหาได้ โดยข้อเท็จจริงยังไม่ถึงขนาด ที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขจะใช้อำนาจตามความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ออกคำสั่งได้ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เนื่องจากเห็นว่าเมื่อปรากฏข้อเท็จจริง ว่าสถานประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ก่อเหตุรำคาญเรื่องกลิ่นเหม็นและเสียงดังจริง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดให้ ๑. ห้ามกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวน ผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะในเวลากลางวัน ๒. ให้ปรับปรุงโดยจัดให้มีการบำบัดหรือ ปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งให้ดำเนินการ แก้ไขทันที จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อุทธรณ์ที่ ๑๖๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับผล การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีได้ปรับปรุงแก้ไข ประกอบด้วย ๑. จากลักษณะ ของอาคารด้านหน้าเปิดโล่งมีม่านม้วนแนวตั้งปิด ได้ทำการติดตั้งกระจกพร้อมประตูกระจก ๒. ติดแผ่นยิปซัมบอร์ดตามขอบหลังคาด้านนอกและภายในโดยรอบอาคาร ๓. ติดตั้งลูกหมุน ระบายอากาศ ๒ จุด ๔. ติดตั้งวัสดุฝ้าข้างซึ่งตามแนวกำแพงจากบ้านเลขที่ ๗/๑ จนถึงบ้านเลขที่ ๗/๒ และตลอดจนสุดแนวกำแพงด้านหลังจากเดิมกำแพงมีขนาดความสูงวัดจากล่างขึ้นบนวัดได้ ๑.๗๐ เมตร และวัดฝ้าข้างจากขอบด้านบนจนสุดขอบด้านล่างวัดได้ ๑.๗๐ เมตร ซึ่งปิดเลยขอบ กำแพงลงมา โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ทราบการ...

ทราบการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขเพื่อระงับและป้องกันมิให้ก่อเหตุรำคาญรบกวนผู้อื่นดังกล่าว จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงพิจารณาได้ว่า เมื่อพิจารณาผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ระบุว่าผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งจากการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดี แสดงให้เห็นว่ามีสารอินทรีย์ปนเปื้อนปริมาณสูงมาก จึงถือว่ามีค่าความสกปรกสูงก่อให้เกิดเหตุรำคาญเรื่องกลิ่นเหม็น ส่วนเรื่องเสียงดังแม้จะไม่มีผลการตรวจวัดระดับความดังของเสียงว่าเกินเกณฑ์มาตรฐาน ตามที่กฎหมายกำหนดก็ตาม แต่จากการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีในเวลากลางคืนตั้งแต่ ๒๔ นาฬิกา ถึง ๕ นาฬิกา เป็นประจำทุกวัน ก่อให้เกิดเสียงดังจากการประกอบกิจการ ส่งผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง การประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีจึงก่อให้เกิดกลิ่น และเสียงที่เป็นเหตุรำคาญ ตามมาตรา ๒๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในการมีคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีระงับเหตุรำคาญดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง ตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

สำหรับกรณีคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้วินิจฉัยอุทธรณ์โดยมีคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแล้ว ศาลจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเพื่อเพิกถอน คำสั่งดังกล่าวอีก และพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ขั้นตอนการพิจารณาและตรวจสอบเหตุรำคาญ ต้องเป็น วิธีที่ยอมรับได้ในทางกฎหมายเพื่อเป็นมาตรฐานในการชั่งน้ำหนักข้อเท็จจริง แทนการเอา ความเห็นส่วนตัวหรือคาดว่าหรือแนวโน้มของเจ้าหน้าที่ ไม่ว่าจะป็นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ เหตุรำคาญหรือศาลที่อาศัยการวัดระดับจากความรู้ของบุคคล โดยในการชี้ขาดเหตุรำคาญ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องอาศัยมาตรฐานการตรวจวัดระดับเสียงจากทำงานของเครื่องจักร โม้ถั่วและจากเสียงหม้อต้มน้ำถั่วเหลืองที่วัดได้ที่บ้านพักอาศัยของผู้ร้องเรียนหรือจุดที่ ผู้ร้องเรียนอ้างว่าได้รับผลกระทบ และการตรวจวัดกลับเป็นฐานการชี้ขาดในการออกคำสั่ง ซึ่งตามมาตรา ๓ ประกอบมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้กระบวนการและขั้นตอนการทำคำสั่งทางปกครองให้เป็นไปตาม หลักเกณฑ์และวิธีการหรือขั้นตอนการทำคำสั่งที่กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ซึ่งการทำคำสั่ง ทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีการกำหนดกระบวนการและขั้นตอนการทำคำสั่งทางปกครอง ไว้เป็นการเฉพาะแล้ว กล่าวคือ ต้องออกแบบตรวจแนะนำก่อนการพิจารณาออกคำสั่งตาม มาตรา ๒๘ วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกระบวนการและ

/ขั้นตอน...

ขั้นตอนการทำคำสั่งทางปกครอง มีลักษณะเป็นมาตรฐานการออกคำสั่งและประกันความเป็นธรรม รูปแบบของคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามคู่มือการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง การอนุญาต การออกคำสั่ง และการยึดอายัด และกระบวนการปฏิบัติงาน ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขนั้น อันถือได้ว่า แบบตรวจแนะนำเป็นข้อเท็จจริง อันเป็นสาระสำคัญยิ่งในการเป็นเหตุออกคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือ ยังรวมถึงเป็น ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการออกคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยแบบตรวจแนะนำ เป็นเหตุผลประกอบการออกคำสั่งทางปกครอง เพื่อประกอบมูลเหตุชักจูงใจซึ่งเป็นเหตุผล ประกอบการออกคำสั่งทางปกครอง ทั้งยังเป็นหลักประกันในการปกป้องคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพของประชาชนและของผู้รับคำสั่ง เป็นการควบคุมการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ ว่า การพิจารณาทำคำสั่งทางปกครองนั้นจะเป็นไปอย่างมีเหตุมีผล ซึ่งรูปแบบตามคู่มือและ กระบวนการปฏิบัติงานตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขดังกล่าวสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ ที่กำหนดตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนที่ ๔ ว่าด้วย รูปแบบและผลของคำสั่งทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งถือเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลสองทาง คือเป็นคุณต่อบุคคลภายนอก แต่เป็นผลเสีย หรือผลร้ายต่อผู้รับคำสั่ง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว กำหนดรูปแบบเฉพาะที่ต้อง ทำตามแบบ โดยกำหนดให้มีกระบวนการและขั้นตอนการทำคำสั่งทางปกครองเป็นไปตาม หลักเกณฑ์และวิธีการหรือขั้นตอนในการทำคำสั่งทางปกครองไว้เฉพาะในส่วนนี้ คำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

นอกจากนี้ การพิจารณาว่าแหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูล หรือเถ้าลักษณะใดถือได้ว่าเป็นเหตุรำคาญ ตามมาตรา ๒๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้นั้น จะต้องปรากฏว่ามีเหตุหรือการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นแล้วและเหตุ หรือการกระทำที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องส่งผลให้เกิดอันตรายจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็น อันตรายต่อสุขภาพด้วย ซึ่งการเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายนั้นจะต้องมีความรุนแรงถึงขนาดด้วย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่าการปล่อยน้ำทิ้งไม่ได้มาตรฐาน ทำให้เกิดกลิ่นถือได้ว่าเป็นเหตุรำคาญเป็นการวินิจฉัยที่ไม่ถูกต้อง เพราะน้ำทิ้งที่ปล่อยออกจาก สถานประกอบกิจการไหลลงในทางระบายน้ำที่ใช้ร่วมกันหลายครัวเรือน และเป็นที่ทางสำหรับ ระบายหรือปล่อยน้ำทิ้งไม่ใช่สำหรับอุปโภคบริโภคได้ และอยู่ในทำเลที่เหมาะสม ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ เเท้ทั้งสิ่งอื่นใดให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษ หากสิ่งที่เทหรือปล่อยออกจากสถานประกอบ กิจการของผู้ฟ้องคดีมีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษ ผู้ฟ้องคดีเองหรือครอบครัวของผู้ฟ้องคดี ต้องได้รับกระทบจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษดังกล่าวก่อนผู้ร้องเรียนหรือผู้พักอาศัย

/ใกล้เคียง...

ใกล้เคียงสถานประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดี ประกอบการปล่อยน้ำทิ้งของสถานประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีปล่อยลงทางระบายน้ำารวมของบ้านพักอาศัยในบริเวณโดยรอบอย่างน้อย ๔ หลังคาเรือน และเมื่อไหลรวมปะปนกันจะไหลต่อไปยังทางระบายน้ำทิ้งแยกต่างๆ ของแนวท่อของพื้นที่โดยรอบ และจะต้องมีกลิ่นเหม็นในบริเวณสถานประกอบกิจการ และจะต้องเหม็นไปทั่วบริเวณโดยรอบสถานประกอบกิจการไปไกลหลายเมตร ตามที่มีผู้ร้องเรียนว่า เหม็นจะแสบจมูก เวียนหัว โดยในทางพิจารณาผู้ร้องเรียนได้กลิ่นเฉพาะช่องของท่อระบายน้ำที่อยู่ข้างบ้านของผู้ร้องเรียน และไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะยกผลการตรวจวัดกลิ่นจากบริเวณโดยรอบสถานประกอบกิจการว่า มีกลิ่นเหม็นไปทั่วบริเวณอื่นหรือมีผู้ประสบเหตุเช่นเดียวกันกับผู้ร้องเรียนหรือไม่เพื่อประกอบการพิจารณาออกคำสั่ง ดังนั้น ทางระบายน้ำสถานประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีเป็นแหล่งรองรับน้ำทิ้งอยู่แต่เดิม จะกล่าวโทษแต่ผู้ฟ้องคดีฝ่ายเดียวมิได้ ประกอบกับไม่มีหลักฐานการตรวจวัดระดับกลิ่นว่าเกินเกณฑ์มาตรฐานกำหนด และหากมีกลิ่นจริงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้าง ก็ต้องพิจารณาต่อไปว่ามีความร้ายแรงถึงขนาดอันจะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของผู้ฟ้องคดีและผู้อยู่อาศัยข้างเคียงตามมาตรฐานการตรวจสอบกลิ่นหรือไม่ เนื้อหาของคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาจากผลการวิเคราะห์น้ำที่ไม่ได้ทำตามมาตรฐานควบคุมระบายน้ำทิ้ง แม้น้ำทิ้งที่ระบายออกจะไม่ได้มาตรฐานควบคุมระบายน้ำทิ้ง แต่ก็ไม่ได้ระบายลงแหล่งน้ำสาธารณะที่ใช้อุปโภคบริโภคหรือระบายน้ำทิ้งลงแหล่งน้ำที่มีใช้แหล่งรองรับน้ำทิ้ง ซึ่งตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๗.๓ กำหนดให้สถานประกอบกิจการจัดให้การระบายน้ำต้องไม่ให้เป็นที่เป็นที่เดือดร้อนแก่ผู้ใช้น้ำสาธารณะหรือแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง และข้อ ๗.๔ กำหนดให้สถานประกอบกิจการจัดให้มีการบำบัดหรือการปรับปรุงคุณภาพน้ำเสียหรือกากของเสียตามหลักเกณฑ์ที่กรุงเทพมหานครกำหนด กรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นการระบายน้ำทิ้งที่ไม่ได้มาตรฐานลงแหล่งรองรับน้ำทิ้งปกติทั่วไป ไม่ใช่แหล่งน้ำสาธารณะที่ผู้ใช้น้ำสามารถนำน้ำจากแหล่งน้ำนั้นไปใช้ประโยชน์เพื่อการอุปโภคหรือบริโภคได้ และเป็นที่เชื่อได้ว่าบ้านทุกหลังที่ใช้ทางระบายน้ำทิ้งบริเวณดังกล่าว น้ำที่ระบายออกมาก็ไม่ได้มาตรฐานการควบคุมการระบายน้ำเช่นกัน และการระบายน้ำทิ้งของผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นการสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงที่ใช้ทางระบายน้ำทิ้งบริเวณดังกล่าว ซึ่งในทางพิจารณาปรากฏข้อเท็จจริงว่าทางระบายน้ำดังกล่าวอยู่ติดแนวเดียวกันกับหน้าบ้านของผู้ร้องเรียนมีการอุดตัน ทำให้น้ำที่ระบายทิ้งออกมาจะไหลมารวมยังท่อที่อยู่ตรงข้างบ้านผู้ร้องเรียนและเป็นจุดที่น้ำระบายทิ้งของสถานประกอบกิจการไหลปะปนกันและไหลต่อไปตามแนวท่ออื่น ซึ่งเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ต้องปรับปรุงรักษาให้ทางระบายน้ำทิ้งสามารถใช้งานได้ปกติ เพื่อไม่ให้

/เกิดปัญหา...

เกิดปัญหาหมักหมม หากการระบายน้ำทิ้งของสถานประกอบการไม่ได้มาตรฐานตามที่กรุงเทพมหานครกำหนด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า กรณีดังกล่าวต้องใช้กฎหมายว่าด้วยรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง มิใช่พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

การที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เข้าตรวจสอบสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี และลงความเห็นว่ามียกเว้นหมิ่น โดยไม่มีผลการตรวจวัดกลิ่นที่ระบุชัดว่า กลิ่นเหม็นนั้นถึงขนาดพอที่จะเรียกได้ว่าก่อความรำคาญหรือไม่ อีกทั้งไม่ได้ระบุว่าได้รับกลิ่นจากจุดใด และค่าความเข้มข้นกลิ่นของอากาศเสียนั้นมีค่าเท่าใด และมีความสัมพันธ์ของความเข้มข้นกับความรู้สึกของคน ตามมาตรฐานของสมาคมบริหารจัดการด้านอากาศและของเสีย (Air and Waste Management Association; AWMA) หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ผ่านการอบรมการตรวจวัดกลิ่น การเก็บตัวอย่างกลิ่น หรือการตรวจวิเคราะห์กลิ่นด้วยวิธีการดมและไม่ได้ขึ้นทะเบียนผู้ทดสอบกลิ่นตามประกาศของกรมควบคุมมลพิษ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าการพิจารณาเหตุรำคาญเรื่องกลิ่นนั้นมีมาตรฐานเฉพาะ ประกอบกับกลิ่นที่ได้รับถึงขนาดถือเป็นเหตุรำคาญต้องอ้างอิงจากมาตรฐาน ไม่ใช่ความเห็นส่วนตัวและความรู้สึกส่วนตัวของเจ้าหน้าที่ที่ไม่ได้อบรมผู้ทดสอบกลิ่น ไม่มีคุณสมบัติและขึ้นทะเบียนรายชื่อผู้ตรวจสอบกลิ่น ซึ่งต่อมากำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบกลิ่นรบกวนที่เกิดจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ใช้บังคับแล้ว แต่ไม่มีเจ้าหน้าที่มาตรวจกลิ่นตามคำแนะนำดังกล่าว ส่วนกรณีเสียงดัง ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยพิจารณาจากช่วงเวลา ๒๔ นาฬิกา ถึง ๕ นาฬิกา ในการประกอบกิจการด้วยเครื่องจักรขนาด ๑๕.๕๒ แรงม้า โดยยึดตามหนังสือของสำนักอนามัย (สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม) ที่ กท ๐๗๐๔/๕๐๙๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๙ สรุปเรื่องการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนกรณีเสียงดังจากการประกอบการผลิตเต้าหู้ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า หากมีการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีในยามวิกาลจริง มีแนวโน้มว่าจะก่อให้เกิดปัญหารบกวนผู้พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียงได้ ซึ่งเป็นความเห็นไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ผ่านการตรวจพิสูจน์วัด โดยศาลไม่ได้พิจารณาจุดที่ตั้งเครื่องจักรที่มีขนาด ๒ แรงม้า จุดที่ตั้งของหม้อต้มน้ำถั่วเหลือง ทิศทางเสียง ลักษณะกายภาพของสถานประกอบการและบ้านของผู้ร้องเรียนและจุดที่ผู้ร้องเรียนได้รับเสียงว่าเป็นจุดใดของบริเวณบ้าน อันจะก่อให้เกิดเหตุเสียงดัง ความสั่นสะเทือน ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้ร้องเรียนหรือผู้พักอาศัยใกล้เคียงสถานประกอบการ อีกทั้งหนังสือรายงานผลตรวจสอบดังกล่าวเป็นการตรวจสอบหลังจากการออกคำสั่ง ไม่ใช่ตรวจสอบก่อนการออกคำสั่ง โดยช่วงวันเวลาที่มีตั้งเครื่องวัดระดับเสียง ระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่ตรวจสอบ “วันที่ ๒ – ๓ สิงหาคม ๒๕๕๙

/เวลา...

เวลา ๒๑ นาฬิกา ถึง ๑๓.๓๐ นาฬิกา และวันที่ ๓ - ๔ สิงหาคม ๒๕๕๙ เวลา ๒๓.๓๐ นาฬิกา ถึง ๕.๓๐ นาฬิกา” เป็นช่วงระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้หยุดประกอบกิจการตามหนังสือ ที่ กท ๖๖๐๔/๓๔๒๐ ลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ แจ้งคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ต่อมา วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๔๒๙๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตและได้ต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงได้เริ่มประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ก้อนอีกครั้ง ในวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๙ เมื่อได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หาได้มาตั้งเครื่องวัดระดับเสียงไม่ จึงเป็นที่น่าสงสัยว่า จนถึงวันยื่นคำขออุทธรณ์ฉบับนี้เหตุใดจึงไม่มีการตรวจวัดระดับเสียงในช่วงที่ประกอบกิจการตามใบอนุญาตและเวลาตามผู้ฟ้องคดีแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบถึงการเปลี่ยนช่วงเวลาประกอบกิจการ ทั้งนี้ การวินิจฉัยว่าเสียงจากการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาจากผลการตรวจวัดระดับเสียงรบกวนจากการทำงานของเครื่องจักรไม่ถั่วและจากเสียงหม้อต้มน้ำถั่วเหลือง มิใช่ความเห็นส่วนตัวหรือคาดว่าหรือเชื่อได้ว่าของเจ้าหน้าที่ หรือขนาดเครื่องจักร แม้ว่ามาตรา ๒๕ (๑) และ (๔) และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้อำนาจแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการพิจารณาออกคำสั่งทางปกครองในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน โดยออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร และในกรณีที่อาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพหรือความเป็นอยู่ที่เหมาะสมของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นจนกว่าจะได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้ก็ตาม แต่กรณีที่จะถือเป็นเหตุรำคาญหรือไม่จะต้องพิจารณาจากหลักฐานการตรวจวัดด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์หรือบุคคลที่ผ่านการอบรมและขึ้นทะเบียนเพื่อพิสูจน์เหตุรำคาญเรื่องเสียงและกลิ่น หากมีค่าเกินมาตรฐานจึงเข้าข่ายเหตุรำคาญ ผลการตรวจพิสูจน์เหตุรำคาญดังกล่าวจะเป็นฐานอำนาจของเจ้าหน้าที่ในการออกคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะอ้างเหตุออกคำสั่งทางปกครองโดยใช้ข้อความตามที่มีผู้ร้องเรียน หรือความเห็นส่วนตัวของเจ้าหน้าที่โดยกะประมาณ หรือคาดว่ามีแนวโน้มว่าจะก่อให้เกิดเหตุรำคาญไม่ได้ ดังนั้น กรณีที่ไม่มีผลการตรวจวัดระดับเสียงและการตรวจวัดกลิ่นตามที่ผู้ร้องเรียนอ้าง ประกอบกับผู้ร้องเรียนไม่ยินยอมให้มีการตรวจวัดเพื่อพิสูจน์เหตุรำคาญมาแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน เมื่อไม่สามารถพิสูจน์เหตุรำคาญได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงไม่มีหน้าที่ตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวที่จะต้องดำเนินการออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับเหตุรำคาญ

/และการที่...

และการที่ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงช่วงเวลาประกอบกิจการ ปรับปรุงสถานประกอบกิจการ ปรับปรุงระบบบำบัดน้ำทิ้งของสถานประกอบกิจการ เป็นการใช้ความระมัดระวังในการประกอบกิจการไม่ให้เกิดเหตุรำคาญรบกวนผู้อื่นและป้องกันไม่ให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ร้องเรียนหรือผู้พักอาศัยใกล้เคียงในหลายประการ ไม่ใช่เป็นการที่ผู้ฟ้องคดียอมรับผิดว่าก่อเหตุรำคาญ เพียงพยายามปรับปรุงแก้ไขและป้องกันข้อบ่งชี้ถึงความเสี่ยง รวมทั้งยื่นขออนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพให้แก่ผู้ฟ้องคดีเรื่อยมาจนปัจจุบันหมดอายุในปี พ.ศ. ๒๕๖๒ กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ ตามมาตรา ๒๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือได้ ซึ่งบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีสำหรับหน่วยงานของรัฐ ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๐๑๔/๒๕๕๙ วินิจฉัยว่า ลักษณะของการประกอบกิจการที่ก่อให้เกิดเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จะต้องก่อให้เกิดผลกระทบทำให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญต่อการดำรงชีวิตและความเป็นอยู่จนไม่อาจใช้ชีวิตประจำวันได้โดยปกติเช่นวิญญูชนทั่วไป และมีลักษณะอันจะก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๔๑๑/๒๕๕๒ และที่ อ. ๘๐๐/๒๕๕๙ ที่วินิจฉัยเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๒) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ “ต้องมีความร้ายแรงถึงขนาดอันก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพ” และเงื่อนไขเกี่ยวกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหาของคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องมีความแน่นอนชัดเจนเพียงพอที่จะทำให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้รับคำสั่งสามารถที่เข้าใจได้ การที่ตุลาการผู้แถลงคดีแถลงการณ์ว่า “หากผู้ฟ้องคดีต้องการคำแนะนำเพื่อดำเนินการแก้ไขปรับปรุงตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะหารือกับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒” จึงเห็นได้ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะเข้าใจได้ ตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขแดงที่ ๙๔๕/๒๕๕๐ (คดีถึงที่สุดเนื่องจากไม่มีคู่กรณีอุทธรณ์) ที่วินิจฉัยว่า ในการพิจารณามีคำสั่งเกี่ยวกับการแก้ไขเหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะต้องพิจารณากำหนดเป็นมาตรฐานบังคับตามคำสั่งที่ชัดเจนว่าให้ผู้รับคำสั่งกระทำการอย่างไรโดยวิธีการใด ทั้งนี้ เพื่อแก้ไขปัญหาเหตุรำคาญให้บรรลุผล แต่การกำหนดเนื้อหาในลักษณะของคำสั่งเป็นการกำหนดเนื้อหาอย่างกว้างๆ และปราศจากขอบเขตที่ชัดเจนว่า ผู้รับคำสั่งจะต้องปฏิบัติอย่างไรด้วยวิธีการใด กำหนดเนื้อหาในลักษณะดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นการกำหนดเนื้อหาของคำสั่งในลักษณะที่เกินอำนาจ อันเป็นเหตุให้คำสั่งในส่วนนี้เป็นการกระทำที่ไม่ชอบ

/ด้วยกฎหมาย...

ด้วยกฎหมาย และวิธีการที่ตุลาการผู้แถลงคดีแนะนำให้หารือกับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีก็เคยกระทำมาก่อน แต่ก็ไม่ได้รับคำแนะนำว่าควรแก้ไขปรับปรุงอย่างไร จึงเป็นที่พอใจแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพราะในทางปฏิบัติหากแนะนำผู้ฟ้องคดีว่าควรทำอย่างไร ด้วยวิธีการใด ผู้ฟ้องคดีก็พร้อมปฏิบัติตาม หาไม่แล้วผู้ฟ้องคดีคงไม่มีการปรับปรุงแก้ไขสถานประกอบการกิจการ ภายหลังจากที่ได้รับคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แม้จะไม่เห็นด้วยและปฏิเสธการก่อเหตุรำคาญ และไม่ได้รับคำแนะนำจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ตาม แต่ก็ทำการปรับปรุงแก้ไขสถานประกอบการกิจการในขอบข่ายที่คิดว่าเหมาะสมตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเมื่อแจ้งการปรับปรุงแก้ไขดังกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้รับคำแนะนำใดๆ ว่า การปรับปรุงแก้ไขดังกล่าวไม่เพียงพอกับการแก้ไขเหตุรำคาญหรือไม่อย่างไร และจะต้องแก้ไขอย่างไร จึงจะเป็นการแก้ไขเหตุรำคาญได้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดเนื้อหาของคำสั่งออกเป็น ๒ ข้อ และให้ดำเนินการแก้ไขโดยทันทีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง เนื้อความตามคำสั่ง ทั้ง ๒ ข้อ โดยอ้างเหตุว่า ได้รับการร้องเรียนเรื่องประกอบการเสียงดัง และน้ำทิ้งที่ระบายจากสถานประกอบการส่งกลิ่นเหม็นสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้พักอาศัยใกล้เคียง นั้น ในการออกคำสั่งให้แก้ไขปัญหาเหตุรำคาญเรื่องเสียงดัง และเรื่องกลิ่นจากน้ำทิ้งตามคำร้องเรียน จะต้องรับฟังข้อเท็จจริงที่มาจากผลการตรวจวัดระดับเสียงและการตรวจระดับกลิ่น ตามมาตรฐานสิ่งแวดล้อมหรือมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานทางการสาธารณสุขเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณา โดยเปรียบเทียบค่าที่วัดได้อ้างอิงตามมาตรฐานทางการสาธารณสุข และจะต้องรับฟังพยานหลักฐานให้ได้ข้อยุติเสียก่อน ตามมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ก่อนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำแนะนำให้กระทำการอย่างหนึ่งตามความเหมาะสม แต่ตามหนังสือสำนักอนามัย (สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม) ที่ กท ๐๗๐๔/๗๐๓๕ ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๙ เรื่อง ผลการตรวจกลิ่นเหม็นของสถานประกอบการผลิตเต้าหู้ สำนักงานเขตลาดพร้าว และตามหนังสือสำนักอนามัย (สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม) ที่ กท ๐๗๐๔/๕๐๙๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๙ เรื่อง สรุปผลการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนกรณีเสียงดังจากประกอบการผลิตเต้าหู้ จะเห็นได้ว่า ข้อเท็จจริงยังไม่สามารถพิสูจน์เหตุรำคาญได้ และเป็นการตรวจสอบเหตุรำคาญภายหลังจากการออกคำสั่งทางปกครอง อีกทั้งเนื้อหาคำสั่งอ้างมาจากคำร้องเรียนเพียงรายเดียวซึ่งผู้ร้องเรียนไม่เคยให้ความร่วมมือในการตรวจพิสูจน์เหตุรำคาญ ไม่มีการสอบถามผู้พักอาศัยใกล้เคียงว่าประสบเหตุเช่นเดียวกับผู้ร้องเรียนหรือไม่ จึงเป็นการเลือกรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายเดียว และก่อนออกคำสั่งไม่ได้ออกแบบตรวจแนะนำ ประกอบกับการออกคำสั่งให้ปรับปรุงแก้ไขเหตุรำคาญตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองไว้โดยเฉพาะ ดังนั้น จึงต้องนำบทบัญญัติมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

/มาปฏิบัติ...

มาปฏิบัติคือ ต้องมีการแจ้งข้อเท็จจริงหรือเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีฐานะผู้รับคำสั่งมีโอกาสโต้แย้งอย่างเพียงพอ รวมทั้งต้องให้ระยะเวลาในการปรับปรุงแก้ไขตามสมควร ซึ่งต้องกำหนดระยะเวลาเพื่อให้ผู้รับคำสั่งปฏิบัติ แต่คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้กำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติตามคำสั่งที่ต้องให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จ ถือเป็นข้อบกพร่องอันเป็นสาระสำคัญตามความมุ่งหมายของกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งสำนวนคดีคืนศาลปกครองชั้นต้นเพื่อพิจารณาให้ได้ความว่า การประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญถึงขนาดพอที่จะเรียกได้ว่าก่อความรำคาญให้แก่ผู้ร้องเรียน อันจะถือเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ โดยอ้างอิงมาจากผลการตรวจวัดระดับเสียง ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ และการตรวจวัดระดับกลิ่น ตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบกลิ่นรบกวนที่เกิดจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ เนื่องจากเหตุรำคาญในเรื่องเสียง ต้องพิจารณาจากผลการตรวจวัดระดับเสียงเพื่อหาค่าเสียงรบกวนเสียก่อน ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน กำหนดว่า ค่าระดับเสียงรบกวน ๑๐ เดซิเบลเอ ให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน ดังนั้น หากตรวจวัดระดับเสียงได้ผลการตรวจวัดระดับเกินกว่า ๑๐ เดซิเบลเอ จึงจะถือว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามบรรทัดฐานคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.๒๓/๒๕๔๙ ที่ อ.๒๔/๒๕๕๓ และที่ อ.๔๕๑/๒๕๕๔ ที่วางหลักไว้ในทำนองเดียวกันเรื่องระดับเสียงรบกวนว่า พิจารณาจากประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๗ (พ.ศ. ๒๕๔๓) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ลงวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นสำคัญ ซึ่งปัจจุบันประกาศดังกล่าวได้ถูกยกเลิกโดยประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่องระดับเสียงรบกวน แต่โดยสาระสำคัญของประกาศทั้งสองฉบับได้กำหนดระดับเสียงรบกวนไว้ที่ ๑๐ เดซิเบลเอ เท่ากัน และหากระดับเสียงรบกวนที่คำนวณได้มีค่ามากกว่า ๑๐ เดซิเบลเอ ให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหน้าที่เข้ามาควบคุมดูแลเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญที่เกิดจากเสียงดังกล่าว และการตรวจสอบกลิ่นรบกวนตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบกลิ่นรบกวนที่เกิดจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ หากได้ผลเกินกว่าค่ามาตรฐานที่กฎหมายกำหนดจะได้นำผลที่ได้นำมาหาวิธีการปรับปรุง แก้ไข เพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญที่เกิดจากเสียงได้อย่างถูกต้องต่อไป จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาชี้แจงนำหน้าระหว่างการคุ้มครองสิทธิในการ

/ประกอบ...

ประกอบอาชีพของผู้ฟ้องคดี ก็กับการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่พิสูจนเหตุรำคาญตามกฎหมายสาธารณสุขที่ต้องปราศจากข้อสงสัยในพยานหลักฐานและไม่มีข้อบกพร่องของพยานหลักฐาน ซึ่งต้องได้มาจากการตรวจสอบด้วยเทคนิคทางวิชาการหรือเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ เพื่อประกอบการพิจารณาก่อนการออกคำสั่งทางปกครองเป็นฐานแห่งอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และหากศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำสั่งพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้เพิกถอนคำสั่งก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการบริหารงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับเป็นผลดีต่อการบริหารงานของรัฐเพื่อกลับไปพิสูจนเหตุรำคาญ เรื่องกลิ่น เรื่องเสียง ตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด และเป็นการวางแผนบรรเทาฐานการร้องเรียนของผู้ประสบเหตุเดือดร้อนรำคาญต้องให้ความร่วมมือให้การตรวจพิสูจนเหตุเดือดร้อนรำคาญด้วย หากศาลไม่อ้างตามมาตรฐานการตรวจวัดระดับเสียงและตรวจวัดกลิ่นข้างต้น ศาลจะใช้ดุลพินิจพิจารณา ขอให้ศาลเดินเผชิญสืบพิเคราะห์จากสภาพความเป็นจริงเพื่อประกอบการใช้ดุลพินิจ

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งส่งสำนวนคดีคืนศาลปกครองชั้นต้นไปให้พิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่หรือกำหนดให้พิจารณาคดีนั้นใหม่ทั้งหมดหรือบางส่วนแล้วพิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่ หรือมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่ง ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า การแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แก้ไขเรื่องร้องเรียนตามอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยมีการมีคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข สั่งให้ผู้ฟ้องคดีต้องถือปฏิบัติตามเงื่อนไขในใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการผลิตเต้าหู้โดยใช้เครื่องจักร เล่มที่ ๓๘๑๑๐๑ เลขที่ ๐๖๔ ปี ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับอนุญาต ต้องดำเนินการแก้ไขสถานประกอบการเพื่อไม่ให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญเกี่ยวกับกระบวนการประกอบการผลิตเต้าหู้ในช่วงเวลาดังกล่าวซึ่งเสี่ยงดังและทิ้งน้ำเสียจากการประกอบการส่งกลิ่นเหม็นรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียง จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ให้แก้ไขและระงับเหตุรำคาญ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวพิจารณาแล้วยกอุทธรณ์

โดยคำสั่ง...

โดยคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นที่สุด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ อย่างเคร่งครัด

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามใบอนุญาตเล่มที่ ๓๘๑๑๐๑ เลขที่ ๐๖๔ ปี ๒๕๕๕ ในการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ ณ อาคารเลขที่ ๗/๒ ของเสนานิคม ๑ ซอย ๒๕ แยก ๖ - ๑ ถนนเสนานิคม ๑ แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ต่อมา สำนักงานเขตลาดพร้าวได้รับแจ้งเรื่องร้องทุกข์จากนางฉัตรภรณ์ มหาเจริญเกียรติ อาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๗ ไกล่เคียงสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีว่าได้รับความเดือดร้อนจากสถานประกอบการผลิตเต้าหู้ในช่วงเวลากลางคืน ส่งเสียงดังจากเครื่องจักรผลิตเต้าหู้ จากการถูขูดพื้นด้วยแปรงแข็ง การตักน้ำ การพูดคุย การเข็นรถไม้ การเคลื่อนย้ายสิ่งของ และยังได้รับผลกระทบเรื่องกลิ่นและไอความร้อนจากการทอดฟองเต้าหู้ การต้มน้ำเต้าหู้ กลิ่นจากแก๊สหุงต้ม ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพ แสบจมูก รบกวนการนอนหลับพักผ่อน จากการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งสำนักงานเขตลาดพร้าวดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวตลอดมา แต่นางฉัตรภรณ์แจ้งว่าการแก้ไขเหตุเดือดร้อนรำคาญที่ผ่านมาไม่มีประสิทธิภาพ นับตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นต้นมา นางฉัตรภรณ์ยังคงแจ้งเรื่องร้องเรียนเหตุเดือดร้อนรำคาญจากการประกอบการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดีให้สำนักงานเขตลาดพร้าวดำเนินการแก้ไขหลายเรื่อง เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะเจ้าพนักงานสาธารณสุข จึงได้ทำการสุ่มเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ เวลา ๓ นาฬิกา ถึง ๓.๔๕ นาฬิกา ซึ่งกลุ่มงานวิเคราะห์คุณภาพน้ำ สำนักงานจัดการคุณภาพน้ำ สำนักการระบายน้ำ กรุงเทพมหานคร ได้แจ้งผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งให้สำนักงานเขตลาดพร้าวทราบตามหนังสือ ที่ กท ๑๐๐๗/๕๒๖ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙ ว่า มีค่า pH (Positive potential of the Hydrogen ions) ๔.๘ ค่าบีโอดี (Biochemical Oxygen Demand) ๑๐,๒๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าสารแขวนลอย (SS หรือ Suspended Solids)

/๗๘๓ มิลลิกรัม...

๗๘๓ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีดีเอส (Total Dissolved Solids) ๗,๒๑๕ มิลลิกรัมต่อลิตร และค่าทีเคเอ็น (Total Kjeldahl Nitrogen) ๓๔๓.๘ มิลลิกรัมต่อลิตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะเจ้าพนักงานสาธารณสุข พิจารณาแล้วเห็นว่าน้ำทิ้งดังกล่าวมีค่าไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด แสดงให้เห็นว่าน้ำทิ้งสกปรกมาก อีกทั้งไม่พบระบบบำบัดน้ำเสียที่ถูกสุขาภิบาล จึงได้มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๔๔ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการปรับปรุงสถานที่สำหรับประกอบกิจการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ โดยระงับการระบายน้ำทิ้งที่ไม่ผ่านการบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งออกสู่สภาพแวดล้อมและต้องควบคุมคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งที่กำหนดไว้ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๓๙) เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดประเภทโรงงานอุตสาหกรรมและนิคมอุตสาหกรรม ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๓๙ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขและปรับปรุงการประกอบกิจการ ดังนี้ ๑. ห้ามกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะในเวลากลางคืน และ ๒. ให้ปรับปรุงโดยจัดให้มีการบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งทั้งสองฉบับดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้นำภาพถ่ายการแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียของสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี และแจ้งด้วยวาจาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าได้นำถังพลาสติกขนาด ๘๐ ลิตร มาเชื่อมต่อกับถังดักไขมันที่ติดตั้งไว้แต่เดิม เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าตรวจสอบการแก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียของสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีแล้วพบว่าระบบบำบัดน้ำเสียที่ผู้ฟ้องคดีทำการแก้ไขไม่มีประสิทธิภาพ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงได้มีหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๙๖๐ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีแสดงเอกสารผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งที่ผ่านระบบบำบัดน้ำเสียของสถานประกอบการ เพื่อนำผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งของสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีมาหักล้างกับผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งของสำนักการระบายน้ำ ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานคร ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว

/ที่ กท ๖๖๐๔/๔๐๔๗...

ที่ กท ๖๖๐๔/๔๐๔๗ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ซึ่งแจ้งรายละเอียดต่างๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เห็นด้วยกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาลปกครองกลาง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๐๑/๒๕๕๙ ขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๙๖๐ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และที่ กท ๖๖๐๔/๔๐๔๗ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ ๑๖๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๙ วินิจฉัยว่า ตามรายงานผลการวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งที่ได้จัดเก็บเมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ ของสำนักงานจัดการคุณภาพน้ำ แสดงให้เห็นว่ามีสารอินทรีย์ปนเปื้อนปริมาณสูงมาก จึงถือว่ามีค่าความสกปรกสูงย่อมก่อให้เกิดเหตุรำคาญเรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการได้ ส่วนเรื่องเสียงดังจากการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ นั้น แม้จะไม่มีผลการตรวจวัดระดับความดังของเสียงว่าเกินเกณฑ์มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนดก็ตาม แต่ในการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดี มีการใช้ไม้กวาดทางมะพร้าวทำความสะอาดพื้น เมื่อเสียดสีกับพื้นทำให้เกิดเสียงดัง เสียงและแรงสั่นสะเทือนที่เกิดจากเครื่องบดไม้ถั่วเหลือง และพฤติกรรมอื่น อย่างอื่น เช่น การใช้ภาชนะตักน้ำเทราดพื้น การเคลื่อนย้ายสิ่งของและการพูดคุยเสียงดัง ซึ่งลักษณะอาคารที่ใช้ประกอบกิจการด้านหน้าเปิดโล่งมีแต่ผ้าใบแบบม้วนแนวตั้งปิดกั้นเท่านั้น ทั้งยังเป็นการประกอบกิจการในเวลากลางคืนตั้งแต่เวลา ๒๔ นาฬิกา ถึง ๕ นาฬิกา เป็นประจำทุกวัน ดังนั้น การประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดี จึงก่อให้เกิดเสียงดังที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงจริง แต่ก็ยังเป็นเพียงเหตุรำคาญที่ไม่ถึงขนาดจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงที่ต้องดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน อีกทั้งยังอยู่ในภาวะวิสัยที่ผู้ฟ้องคดีสามารถแก้ไขปัญหาได้ เจ้าพนักงานสาธารณสุขจึงยังไม่อาจใช้อำนาจตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อนุโลมไว้ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีก่อเหตุรำคาญเรื่องกลิ่นเหม็นและเสียงดังรบกวนจริง การออกคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำวินิจฉัยให้เพิกถอนคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข ที่ กท ๖๖๐๔/๒๕๒๘ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๙ และยกอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้น

/พิพากษา...

พิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นจึงอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเพียงประเด็นเดียวว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษหรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (๒) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (๓) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (๔) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (๕) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับงานนั้น วรรคสาม บัญญัติว่า ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่น

/ว่าเหตุรำคาญ...

ว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่น จะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใด ใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการ ระวังเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

โดยที่คดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขและปรับปรุงการประกอบการ ดังต่อไปนี้

๑. ห้ามกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะ ในเวลากลางคืน
๒. ให้ผู้ฟ้องคดีปรับปรุงโดยจัดให้มีการบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้ง ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งตามที่กฎหมายกำหนด คดีจึงมีประเด็น ที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นแรกก่อนว่า การประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ ของผู้ฟ้องคดีมีเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญ ตามมาตรา ๒๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ เห็นว่า ประกาศคณะกรรมการ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ให้กำหนดระดับเสียงรบกวนเท่ากับ ๑๐ เดซิเบลเอ วรรคสอง กำหนดว่า หากระดับการรบกวนที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าระดับเสียงรบกวน ตามวรรคแรก ให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน และประกาศกรมอนามัย เรื่อง กำหนดมาตรฐานเหตุรำคาญ กรณีเสียงรบกวน ลงวัน ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ให้กำหนดระดับ เสียงรบกวนเท่ากับ ๑๐ เดซิเบลเอ วรรคสอง กำหนดว่า หากระดับการรบกวนที่คำนวณได้ มีค่ามากกว่า ๑๐ เดซิเบลเอ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการผลิตเต้าหู้ ณ อาคารเลขที่ ๗/๒ ซอยเสนานิคม ๑ ซอย ๒๕ แยก ๖ - ๑ ถนนเสนานิคม ๑ แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร โดยในการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดีใช้ เครื่องจักรสำหรับไม้ฉั้ว ๒ แรงแม้ หม้อสำหรับต้มฉั้ว ๑ ใบ ขนาด ๖๒ เซนติเมตร ชุดบล็อกไม้ สำหรับขึ้นรูปเต้าหู้ก้อน ๑ ชุด มีผู้ทำงานประมาณ ๓ คน และประกอบกิจการเวลากลางคืน ตั้งแต่เวลา ๒๔ นาฬิกา ถึง ๕ นาฬิกา ของทุกวัน ปราบกฏว่าผู้พักอาศัยติดกับสถาน ประกอบการของผู้ฟ้องคดีได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ได้รับความเดือดร้อนจากการ ประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ก่อให้เกิดเสียงดังจากเครื่องจักรผลิตเต้าหู้ จากการถูขจัดพื้นด้วย แปรงแข็ง การตักน้ำ การพุดคุ้ย การเข็นรถไม้ การเคลื่อนย้ายสิ่งของและเสียงรถยนต์ เข้าออกเพื่อขนส่งหรือน้ำผลิตภัณฑ์เต้าหู้ไปส่ง เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้เข้าไป

/ตรวจสอบ...

ตรวจสอบสถานประกอบการผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ ในเวลากลางคืน พบว่ามีการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้จริง และพิจารณาจากการประกอบกิจการในช่วงเวลากลางคืน อาจเป็นสาเหตุก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้พักอาศัยใกล้เคียงได้ จึงแนะนำด้วยวาจาให้หามาตรการป้องกันเสียงดังระหว่างประกอบกิจการในช่วงเวลากลางคืน ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๑๕๖๓ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้ร้องเรียนเพื่อขอความร่วมมือตั้งเครื่องวัดระดับเสียง แต่ผู้ร้องเรียนปฏิเสธการรับหนังสือและไม่ประสงค์จะให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการติดตั้งเครื่องวัดระดับเสียงที่บ้านของผู้ร้องเรียน และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะเวลากลางคืน ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๕๙ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๓๔๖๔ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ ขอให้สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมตรวจสอบปัญหาการร้องเรียนเรื่องนี้ ซึ่งต่อมา ผู้อำนวยการสำนักอนามัยได้มีหนังสือสำนักอนามัย (สำนักงานสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม) ที่ กท ๐๗๐๔/๕๐๙๙ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๙ รายงานผลการตรวจสอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบว่า ผู้ร้องเรียนไม่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่ตั้งเครื่องมือตรวจวัดระดับเสียงภายในบ้านของผู้ร้องเรียน เจ้าหน้าที่สำนักอนามัยจึงได้ทำการติดตั้งเครื่องมือตรวจวัดระดับเสียงบริเวณที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบจากปัญหาเสียงดังจากการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดี คือ บริเวณหน้าบ้านพักของผู้ร้องเรียนในระหว่างวันที่ ๒ ถึงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๙ ปรากฏว่าไม่ได้ยินเสียงจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีที่สามารถบ่งบอกได้ว่าการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ เนื่องจากไม่ได้มีการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ จึงไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นเหตุรำคาญ ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง กำหนดมาตรฐานเหตุรำคาญ กรณีเสียงรบกวน ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ หรือไม่ แต่หากมีการประกอบกิจการดังกล่าวในยามวิกาลจริง มีแนวโน้มได้ว่าจะก่อให้เกิดปัญหารบกวนผู้พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียงจากข้อเท็จจริงดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ก่อนหรือหลังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ห้ามผู้ฟ้องคดีกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะเวลากลางคืน นั้น ยังมีได้มีการ

/ตรวจวัด...

ตรวจวัดและคำนวณระดับเสียงว่ามีระดับเสียงมีค่าเกินกว่า ๑๐ เดซิเบลเอ ซึ่งถือเป็นเหตุรำคาญ ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๙ (พ.ศ. ๒๕๕๐) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๐ และประกาศกรมอนามัย เรื่อง กำหนดมาตรฐานเหตุรำคาญ กรณีเสียงรบกวน ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๘ แต่อย่างไรก็ดี เป็นแต่เพียงการคาดคะเนเองว่ามีแนวโน้มจะก่อให้เกิดปัญหาการรบกวนผู้พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียงเท่านั้น เมื่อยังมีได้มีการตรวจวัดระดับเสียงการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดีว่ามีระดับเสียงเกินกว่า ๑๐ เดซิเบลเอ กรณีจึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าการประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดีทำให้เกิดเสียงดังรบกวนจนเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีระงับเหตุรำคาญได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ห้ามผู้ฟ้องคดีกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัยใกล้เคียงโดยเฉพาะเวลา กลางคืน จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในประเด็นนี้ฟังขึ้น

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีต่อไปว่า การประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดีเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นรบกวนผู้พักอาศัยบริเวณใกล้เคียงกับสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีจนเป็นเหตุรำคาญ ตามมาตรา ๒๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ เห็นว่า ในคดีนี้นอกจากผู้พักอาศัยที่อยู่ติดกับสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีจะได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การประกอบกิจการผลิตเต้าหู้ของผู้ฟ้องคดีทำให้เกิดเสียงดังรบกวนแล้ว ยังได้ร้องเรียนว่าได้มีการปล่อยน้ำเสียที่ระบายจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีส่งกลิ่นเหม็น สร้างความเดือดร้อนแก่ผู้พักอาศัยบริเวณใกล้เคียงอีกด้วย ซึ่งเมื่อได้พิจารณากระบวนการผลิตเต้าหู้แล้วเห็นว่า มีขั้นตอนการผลิตเต้าหู้ประกอบด้วย การแช่ถั่วเหลือง โม่ถั่วเหลือง การกรองกากถั่วเหลืองแล้วนำน้ำที่ได้ไปต้มแล้วพักทิ้งไว้ผสมเกลือเพื่อให้เต้าหู้จับเป็นก้อน ตักใส่บล็อกไม้ซึ่งรองด้วยผ้าขาวทำการรีดเอาน้ำออกโดยใช้วัตถุหนักกดทับ แยกเอาบล็อกไม้และผ้าขาวออกและบรรจุใส่ภาชนะเพื่อนำไปจำหน่ายต่อไป หลังจากที่ได้ดำเนินการผลิตเต้าหู้แล้วเสร็จ ย่อมต้องมีการระบายน้ำทิ้งออกไปสู่ท่อระบายน้ำภายนอกสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี โดยในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๘ เวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา เจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมของสำนักงานเขตลาดพร้าว ได้เข้าไปตรวจสอบสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีปรากฏว่าไม่พบระบบบำบัดน้ำเสียและบ่อพักน้ำหรือกระบวนการบำบัดน้ำทิ้งแต่อย่างใด คงพบแต่บ่อดักไขมันขนาด ๖๐ ลิตร จำนวน ๑ ถึง

/และมีการ...

และมีการต่อท่อน้ำทิ้งจากบ่อดักไขมันมาลงท่อระบายน้ำทิ้งของหมู่บ้านจิรัฐติกรโดยตรง และในวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ เวลา ๓ นาฬิกา ถึง ๔ นาฬิกา เจ้าหน้าที่สำนักงานเขตลาดพร้าว ได้เข้าไปตรวจสอบสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีอีกครั้งเพื่อเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งบริเวณปลายท่อ น้ำทิ้งที่ปล่อยออกมาจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีเพื่อตรวจทางห้องปฏิบัติการ ซึ่งต่อมาสำนักงานจัดการคุณภาพน้ำได้มีหนังสือ ที่ กท ๑๐๐๗/๕๒๖ ลงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๙ รายงานผลการตรวจวิเคราะห์คุณภาพน้ำให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยปรากฏว่า ค่าบีโอดี (Biochemical Oxygen Demand) มีค่าสูงถึง ๑๐,๒๐๐ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าสารแขวนลอย (Suspended Solids) มีค่า ๗๘๓ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีดีเอส (Total Dissolved Solids) มีค่า ๗,๒๑๕ มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าทีเคเอ็น (Total Kjeldahl Nitrogen) มีค่า ๓๔๓.๘ มิลลิกรัมต่อลิตร จากผลการตรวจวิเคราะห์คุณภาพน้ำของสำนักงานจัดการคุณภาพน้ำ สำนักการระบายน้ำ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นหน่วยงานราชการที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรง และเป็นกระบวนการตรวจสอบทางวิทยาศาสตร์ จึงเชื่อถือได้ และเมื่อผลการตรวจวิเคราะห์คุณภาพน้ำทิ้งดังกล่าวพบว่า มีสารอินทรีย์ปนเปื้อนในปริมาณที่สูงมากเป็นเหตุให้น้ำทิ้งที่ปล่อยมาจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีมีความสกปรกสูง เมื่อปล่อยน้ำทิ้งจากสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีจากบ่อดักไขมันลงท่อระบายน้ำสาธารณะโดยไม่ผ่านกระบวนการบำบัดน้ำเสียย่อมมีกลิ่นเหม็นรบกวนผู้พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียง และเมื่อสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีมีการผลิตเต้าหู้ทุกวัน ผู้พักอาศัยบริเวณใกล้เคียงย่อมต้องสูดดมกลิ่นเหม็นโดยตลอดย่อมเป็นอันตรายต่อสุขภาพ จึงเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงมีอำนาจตามมาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีระงับเหตุรำคาญ (กลิ่นเหม็น) ดังกล่าวได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ ในส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีปรับปรุงโดยจัดให้มีการบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำทิ้งให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งตามที่กฎหมายกำหนด จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การตรวจสอบกลิ่นจะต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบกลิ่นรบกวนที่เกิดจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ โดยผู้ตรวจสอบกลิ่นจะต้องเป็นผู้ที่ขึ้นทะเบียนรายชื่อผู้ตรวจสอบกลิ่นไว้กับกรมอนามัย

/และผ่าน...

และผ่านการอบรมเกี่ยวกับการตรวจสอบกลิ่นรบกวน ตามหลักสูตรที่กรมอนามัยกำหนด เมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล สำนักงานเขตลาดพร้าว ที่เข้าตรวจสอบสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีไม่ได้ขึ้นทะเบียนรายชื่อผู้ตรวจสอบกลิ่นและไม่ผ่านการอบรม การที่กล่าวอ้างว่าการปล่อยน้ำทิ้งของผู้ฟ้องคดีมีกลิ่นเหม็น จึงไม่น่าเชื่อถือนั้น เห็นว่า ขณะที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไปเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งของสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๙ นั้น คำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบกลิ่นรบกวนที่เกิดจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ออกมาภายหลังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับเหตุรำคาญ (กลิ่นเหม็น) อีกทั้ง ในกรณีนี้มิได้เป็นการตรวจสอบกลิ่นด้วยการติดตามคำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุขดังกล่าวแต่อย่างใด แต่เกิดจากตรวจวิเคราะห์คุณภาพน้ำโดยใช้กระบวนการวิทยาศาสตร์จากหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องนี้โดยตรง ซึ่งเชื่อถือได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีคำสั่งตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ โดยไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน คำสั่งดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน วรรคสอง บัญญัติว่า ความในวรรคหนึ่งมิให้นำมาใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้ เว้นแต่เจ้าหน้าที่จะเห็นสมควรปฏิบัติเป็นอย่างอื่น (๑) เมื่อมีความจำเป็นรีบด่วน หากปล่อยให้นิ่งช้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือจะกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ฟ้องคดีปล่อยน้ำทิ้งจากบ่อดักไขมันลงท่อระบายน้ำสาธารณะโดยไม่ผ่านกระบวนการบำบัดน้ำเสียทำให้มีกลิ่นเหม็นรบกวนผู้พักอาศัย ในบริเวณใกล้เคียงกับสถานประกอบการของผู้ฟ้องคดี และเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ การปล่อยให้มีกลิ่นเหม็นรบกวนผู้พักอาศัย ในบริเวณใกล้เคียงดังกล่าวทุกวัน ย่อมเป็นอันตรายต่อสุขภาพอย่างร้ายแรง จึงเป็นกรณีรีบด่วน ตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถออกคำสั่งดังกล่าวได้โดยไม่ต้องให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ

/และมีโอกาส...

และมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามหนังสือสำนักงานเขตลาดพร้าว ที่ กท ๖๖๐๔/๒๖๒๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๙ เฉพาะข้อ ๑ ที่ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีกระทำการใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงดังรบกวนผู้พักอาศัย ใกล้เคียงโดยเฉพาะเวลากลางคืน โดยให้มีผลนับแต่วันที่ที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

นายอนุวัฒน์ ธาราแสวง

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายธีรรัฐ อร่ามทวีทอง

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายเสน่ห์ บุญทมานพ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนนท์ อติเรกสมบัติ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไพศาล บุญเกิด

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายตรีภพ กীরดีตุลาการกุล

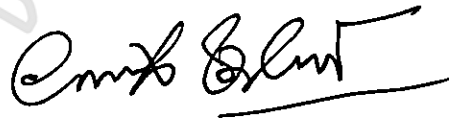
มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด

กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น

ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๕๒๘/๒๕๖๑ หมายเลขแดงที่
๑. ๕๘/๒๕๖๗ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายเสน่ห์ บุญมานพ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
และนายไพศาล บุญเกิด ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ
และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจากนายเสน่ห์ บุญมานพ และ
นายไพศาล บุญเกิด พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑
วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒
ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด